ROLUL ACTUAL AL CJE ALE UE ÎN SISTEMUL INSTITUȚIONAL JURIDIC AL UNIUNII EUROPENE

TONCOGLAZ Maxim,

Doctorand,

Universitatea de Studii Europene din Moldova

REZUMAT

În cadrul acestui articol vom discuta rolul CJE pentru ordinea juridică a UE. Conceptul de principii generale ale dreptului are o mare importanță astăzi pentru aprofundarea procesului de integrare europeană, formarea și dezvoltarea dreptului UE în ansamblu. Un rol important în dezvoltarea și consolidarea acestuia revine Curții de Justiție a UE. Practica sa consecventă a condus la formarea însăși a conceptului dreptului UE și la recunoașterea principiilor sale generale.

Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu numai că modelează conceptul, dar se asigură, de asemenea, că principiile generale ale dreptului sunt respectate de toate instituțiile Comunităților Europene și ale statelor membre, ceea ce, pe de o parte, contribuie la consolidarea legitimității Comunităților și a Uniunii și a sistemului lor juridic și, pe de altă parte, contribuie la o integrare mai dinamică.

Cuvinte-cheie: Curtea de Justiție a UE, ordinea juridică a UE, structura organizatorică juridică a Uniunii Europene

THE CURRENT ROLE OF THE COURT OF JUSTICE OF THE EU IN THE LEGAL INSTITUTIONAL SYSTEM OF THE EUROPEAN UNION

TONCOGLAZ Maxim,

PhD student,

University of European Studies of Moldova

SUMMARY

In this article, we will discuss the role of the ECJ in the EU legal order. The concept of general principles of law is of great importance today for deepening the process of European integration, the formation and development of EU law as a whole. An important role in its development and consolidation lies with the EU Court of Justice. Its consistent practice has led to the formation of the very concept of EU law and the recognition of its general principles.

The Court of Justice of the European Union not only models the concept, but also ensures that the general principles of law are respected by all the institutions of the European Communities and the Member States, which in turn contributes to strengthening the legitimacy of the Communities and of the Union and their legal system and, on the other hand, contributes to a more dynamic integration.

Key words: EU Court of Justice, EU legal order, legal organizational structure of the European Union.

Uniunea Europeană este o asociație unică, care este una dintre cele mai înalte realizări ale teoriei politice și juridice și a practicii organizaționale. În opinia unor autori, „procesele de apropiere a legislației, proclamate în actele constitutive ale Uniunii Europene, au contribuit la formarea unui spațiu juridic unic în cadrul Comunității Europene și ulterior al Uniunii” [15].

Structura organizatorică a Uniunii Europene, împreună cu organele politice, include Curtea, care își exercită competențele în conformitate cu condițiile menite să atingă obiectivele stipulate de dispozițiile tratatelor de instituire a UE.

Curtea de Justiție a UE este principalul organism al

Uniunii Europene și asigură soluționarea problemelor de integrare prin mijloace legale.

Curtea de Justiție a UE, în practica sa, a dezvoltat și dezvoltat o serie de principii care au făcut posibilă asigurarea celei mai mari eficiențe a dreptului UE, inclusiv aplicarea sa pe teritoriul statelor membre și protecția judiciară împotriva încălcărilor normelor dreptului Uniunii Europene atât de către statele membre, cât și de către organismele lor, precum și de către persoanele private.

În conformitate cu articolul 168 „a” din Tratatul de la Maastricht și cu articolele 237 și 238 din Tratatul privind Comunitățile Europene, activitățile Curții UE includ în

același timp aspectul internațional, constituțional, civil, precum și activitatea sa constă dintr-o instanță de arbitraj pentru interpretarea și aplicarea întregii legislații comunitare. ... În calitate de instanță internațională, Curtea de Justiție a UE decide asupra unor aspecte controversate în relațiile dintre statele membre. În calitate de instanță, Curtea Constituțională a UE ia în considerare disputele dintre instituțiile Comunităților, precum și aspectele privind conformitatea acordurilor internaționale cu Tratatul Constituante; exercită controlul asupra activităților instituțiilor și controlul asupra respectării sferei lor de competență: distribuie competențe între instituțiile UE și între Comunități și statele membre. În calitate de instanță administrativă, aceasta se pronunță asupra legalității deciziilor luate de Comunitate, precum și asupra deciziilor privind compensarea prejudiciului cauzat de actele ilegale ale Comunităților. Ca instanță civilă, examinează legalitatea, în ceea ce privește dreptul UE, a acordurilor încheiate de Comunități cu un terț. În plus, în anumite cazuri, instanța, la cererea Comunității sau a membrilor săi, poate acționa ca arbitru. De asemenea, ia decizii cu privire la tratatele internaționale ale Comunității cu state terțe sau organizații internaționale încheiate de Comunități cu un terț [16].

Dacă vorbim despre statutul juridic al instituțiilor UE, atunci prevederea că acestea sunt în același timp instituții atât ale Comunității, cât și ale Uniunii este incontestabilă. În ceea ce privește Curtea Comunitară, situația este oarecum diferită.

Faptul este că, ca regulă generală, competența Curții este indisolubil legată de aplicarea dreptului comunitar. Legea Comunităților Europene formează o componentă de conducere a sistemului juridic al Uniunii Europene, dar în același timp nu este aplicată în domeniul politicii externe și de securitate, precum și în cooperarea dintre poliție și sistemul judiciar în domeniul dreptului penal al Uniunii. Astfel, Curtea Comunitară rămâne o instituție care își exercită jurisdicția aproape exclusiv în cadrul Comunităților Europene.

Acest lucru este indicat și de faptul că, în textele oficiale, acesta continuă să fie denumit Curtea de Justiție a Comunităților Europene și nu Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

De asemenea, trebuie remarcat faptul că Curtea Comunitară a rămas practic singurul organ al Uniunii cu o autonomie și o independență foarte semnificative în raport cu statele membre. Nu este obligat de obligații speciale care vizează respectarea nevoilor individuale ale statelor membre în cazul unui conflict cu interesele Comunităților în ansamblu.

El nu are nevoie de aprobarea deciziilor sale de la guvernele naționale ale statelor membre. Activitatea sa nu poate fi blocată de unul sau de o minoritate din statele membre ale Uniunii care nu sunt de acord cu poziția Curții.

Curtea Comunităților, ale cărei activități se bazează pe principiile sistemului de drept romano-germanic, au perceput conceptul de precedent prin modelul „norma implementării sale”. Instanța, prin conceptul de precedent, autorizează apariția normelor care sunt practic similare în sens cu normele dreptului secundar și, de

asemenea, stabilește principiile generale ale dreptului. În timp ce admite o referire la propriile decizii ca sursă de drept, Curtea și-a fixat totuși dreptul de a se abate de la deciziile sale anterioare.

În centrul său, Curtea de Justiție a Comunităților Europene este un organism judiciar internațional cu trăsături de supra naționalitate. Acest lucru îl pune într-o poziție excepțională în comparație cu alte instituții judiciare internaționale și. Curtea de Justiție a UE are avantaje semnificative față de Curtea Internațională de Justiție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului și alte instituții judiciare internaționale. Care sunt exprimate în particularitățile competenței, organizării interne și regulilor de procedură ale Curții de Justiție a UE. Curtea UE este competentă să ia în considerare „litigiile juridice generale”, de exemplu, conflictele de muncă, litigiile care decurg din relațiile economice externe care apar între persoanele fizice și juridice ale statelor membre ale UE, precum și între instituțiile UE [11].

Astfel, articolul 4 din Actul unic european stabilește că, la cererea Curții și după consultarea Comisiei și a Parlamentului European, Consiliul, prin decizie unanimă, poate institui la Curte un organ judiciar cu competența instanței de fond, competent să ia în considerare anumite tipuri de creanțe ale persoanelor fizice și juridice ia decizii asupra lor.

Curtea UE și-a extins în mod semnificativ competența, inclusiv în competența sa dreptul de a lua în considerare cazurile legate de respectarea de către statele membre a drepturilor și libertăților cetățenilor, care sunt garantate de Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale. O persoană a încetat să mai fie doar un subiect ascultător al unui conducător auto-voit, o persoană a devenit o persoană care există într-un spațiu liber al vieții private, fără interferențe de stat, a primit libertate în sfera sa personală, protejată de dreptul la viață privată, libertatea de exprimare, religie și conștiință, dreptul la dreptate proceduri judiciare, precum și dreptul la mijloace eficiente de protejare a acestor drepturi și libertăți [6].

Curtea de Justiție a UE este dotată cu un mecanism de executare a deciziilor. Deciziile sale sunt executate prin analogie cu executarea deciziilor hotărârilor judecătorești și arbitrale ale statelor. În cazul neexecutării sau executării necorespunzătoare a hotărârii Curții, este posibil să se impună sancțiuni (articolul 228 (172)).

Particularitățile Curții UE pot fi identificate și în competența sa. Astfel, este competent să primească și să ia în considerare cererile nu numai din partea statelor membre.

În special, pe baza articolului 173 din Tratatul UE, instituțiile UE se pot adresa Curții: Comisiei, Consiliului UE, Parlamentului European și BCE (Banca Centrală Europeană). În plus, orice persoană fizică sau juridică poate depune o cerere de contestare a deciziilor care au fost luate personal în legătură cu această persoană și decizii care, deși luate sub forma unui regulament sau a unei decizii, au caracterul unei contestații directe și personale adresate acestei persoane.

De asemenea, este necesar să se acorde atenție faptului că Curtea UE are unele caracteristici ale instanțelor naționale. Astfel, competența exclusivă a

Curții de Justiție a UE se formează prin excluderea din competența autorităților judiciare naționale, adică Curtea ia în considerare numai litigiile privind neaplicarea sau aplicarea necorespunzătoare a dreptului comunitar. În conformitate cu art. 4 din Tratatul UE, Curtea este obligată să acționeze în limitele competenței stabilite. Curtea de Justiție a UE este cel mai înalt organ judiciar al comunităților și acționează ca o instanță „constituțională” în raport cu instanțele din statele membre ale UE. Acest lucru se manifestă în proceduri prejudiciabile. În plus, actele constitutive ale Comunităților prevăd posibilitatea de a solicita Curții de Justiție a UE organele și instituțiile UE pentru interpretarea dreptului UE.

Astfel, trebuie remarcat faptul că Curtea de Justiție a UE are o natură juridică supranațională, deoarece această calitate îi permite să fie promovată la rangul unui organ judiciar special. Natura și scopul Curții de Justiție a UE este într-o măsură decisivă predeterminată de natura entităților de integrare, de obiectivele și obiectivele pe care acestea sunt concepute să le atingă. La rândul său, organizarea, structura și procedura Curții de Justiție a UE sunt subordonate sarcinilor care îi sunt încredințate. În ciuda faptului că Curtea UE are caracteristici care o apropie de diferite organe judiciare (naționale și internaționale), ea are și propriile sale caracteristici specifice [14].

Se recunoaște în general că Curtea (CJE) a jucat un rol decisiv în formarea Comunității și în formarea dreptului comunitar. Clauza 6 a articolului 300 din Tratatul comunitar conferea Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și statelor membre dreptul de a accepta opiniile Curții cu privire la conformitatea sau neconcordanța acordului internațional propus cu textul tratatului. Însuși Curtea a caracterizat această dispoziție drept o „procedură specială de cooperare” între Curte, pe de o parte, și un organism comunitar sau un stat membru, pe de altă parte; prin această procedură, în opinia Curții, într-o etapă anterioară încheierii unui astfel de acord, care poate da naștere unor dezacorduri cu privire la legalitatea actelor comunitare pentru încheierea, punerea în aplicare sau aplicarea unui acord, Instanța este implicată în asigurarea respectării prevederilor acordurilor constitutive [13].

În cazul unei încheieri nefavorabile din partea Curții, contractul poate deveni valabil printr-o procedură complet diferită, prevăzută la articolul 48 din DSE. Acesta a fost cazul, de exemplu, cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Instanța cu avizul său a declarat că Comunitatea nu poate adera la Convenția europeană fără a modifica tratatele constitutive. În acest caz, fiecare stat membru poate decide în mod independent asupra aderării; în acele domenii de reglementare în care Comunitatea are competență exclusivă, Convenția nu ar fi trebuit aplicată. Acest eveniment a dat naștere autorilor Tratatului de la Lisabona să includă în NACE o clauză specială care să ateste că Uniunea va adera la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Conform Regulamentului de procedură al Curții de Justiție a UE, s-ar putea face o opinie nu numai cu privire la conformitatea acordului propus cu dispozițiile acordurilor constitutive, ci și cu

privire la faptul dacă un anumit organism al Comunității avea autoritatea de a încheia acest acord special.

De exemplu, în avizul său privind aderarea la Protocolul de la Cartagena, Curtea a clarificat că atât temeiul juridic al acordului, cât și distribuția verticală a competențelor sunt motive legitime pentru solicitarea avizului Curții asupra proiectului de acord, iar Curtea are competențe depline pentru a judeca distribuția verticală corectă a competențelor [12].

Cu toate acestea, această procedură nu conferă Curții dreptul de a judeca implementarea aceluiași acord. Scopul obținerii unui aviz preliminar de la Curte este de a preveni potențialele complicații care decurg din potențiale dezacorduri privind obligațiile, determinate de acordurile constitutive, după aderarea la acord [9].

În același timp, Curtea a subliniat că toate aceste probleme ar trebui rezolvate înainte de încheierea acordului sau aderarea la acesta și, dacă acordul a intrat deja în vigoare, Curtea nu poate face nimic, deoarece nu are puterea de a-l suspenda [10].

Scopul procedurii prevăzute la articolul 300 din Tratatul comunitar a fost de a oferi instituției comunitare și statelor membre o oportunitate de a obține un aviz autoritar cu privire la faptul dacă acordul propus intră în competența Comunității și dacă există motive juridice suficiente pentru încheierea acestuia; cu toate acestea, au existat cazuri în care Comisia, cu diferite succese, a încercat să își afirme competența exclusivă și să respingă existența competenței unui stat membru [10].

Trecând la esența abordării Curții de a rezolva problemele de politică externă, trebuie remarcat, în primul rând, că această abordare într-o serie de cazuri diferă de abordarea sa față de problemele interne.

Pe baza competenței prevăzute la articolul 300, Curtea de Justiție a UE a formulat mai multe dispoziții importante referitoare la reglementarea relațiilor externe ale UE, în special, conceptul de competențe politice externe implicate în legătura sa logică cu principiul priorității dreptului comunitar.

În acest sens, trebuie remarcat faptul că Curtea nu recurge adesea la justificarea legitimității competențelor de politică externă prin necesitatea asigurării unei reglementări adecvate a pieței interne. În literatura de specialitate, metoda teleologică (țintă) de interpretare a documentelor UE este larg comentată ca fiind metoda preferată a Curții [8]. Cu toate acestea, unii autori susțin în mod convingător că Curtea este mult mai puțin probabil să aplice această metodă problemelor de politică externă [9].

Nu se poate să nu admitem că, în aceste decizii, Curtea a făcut în mod explicit executarea deciziilor adoptate de Consiliul de securitate dependentă de cursul de acțiune prescris statelor prin actele organelor UE. În esență, actele organelor UE servesc ca un fel de statut în sistemul UE și, adesea, experții în drept intern cad într-un astfel de păcat de exagerare a semnificației statutului, care susțin că este mai important nu ceea ce este prescris de actul legislativ, ci cum, în conformitate cu prin regulament, subiecții trebuie să acționeze. Și în state se întâmplă, de asemenea, că în grijile legate de punerea în aplicare a statutului, obligația internațională a statului este cumva pierdută din vedere.,

Oricum ar fi, dacă nu se iau în considerare asemenea exagerări birocratice, nu se poate decât să admită că Curtea de Justiție a UE acționează mai prudent în domeniul relațiilor externe decât în materie internă.

Din păcate, practica arată sensibilitatea Curții față de contextul politic al evenimentelor din cauză atunci când vine vorba de distribuirea verticală a competențelor în probleme de politică externă, în special, o dificultate evidentă pentru Curte este faptul că impactul potențial al deciziei sale asupra țărilor terțe [6, 8].

Mai mult, nu numai pentru transformarea obligațiilor internaționale ale UE și ale statelor sale membre în dreptul lor intern, ... ci și pentru toate obligațiile UE și ale statelor sale membre în măsura în care acestea pot avea consecințe juridice în ordinea juridică internă a UE, chiar dacă și indirect ”[1]. În cazurile privind vizele de tranzit aeroportuar[3], poluarea cauzată de navele navale [2] și sancțiunile de mediu [6], Curtea a lăsat în mod clar diferențele dintre sfera competenței sale în probleme de politică economică și socială și în domeniul PESC [1-8].

Curtea de Justiție a UE asigură soluționarea problemelor de integrare prin mijloace legale. În practica sa, el a dezvoltat și dezvoltat o serie de principii care au făcut posibilă asigurarea unei eficacități cât mai ridicate a legislației Uniunii Europene, inclusiv aplicarea acesteia pe teritoriul statelor membre și protecția judiciară împotriva încălcărilor legislației UE, atât de către statele membre și organismele lor, cât și de entități legale.

Trebuie remarcat faptul că Curtea își păstrează competența de a revizui legalitatea măsurilor care impun sancțiuni economice sau financiare statelor terțe luate în temeiul art. 215 (1) din TFUE. Uniunea va putea, de asemenea, să ia măsuri restrictive împotriva persoanelor juridice și a persoanelor fizice, precum și a entităților nestatale în temeiul articolului 215 din TFUE; iar această măsură intră în competența Curții. [29] Dotarea Curții cu această competență este dictată de preocuparea pentru respectarea drepturilor omului și a statului de drept. Având în vedere că nu a fost stabilită nicio limitare explicită a competenței Curții în ceea ce privește măsurile restrictive economice, Curtea va putea evalua legalitatea oricărei măsuri restrictive, indiferent de natura sau scopul acesteia. Cu toate acestea, factorul limitativ pentru această dispoziție este reglementarea locus standi din articolul 263 alineatul (4) din TFUE: o persoană poate face recurs împotriva unei măsuri,

De asemenea, este posibil ca Curtea să aibă dreptul de a stabili granița dintre PESC și politicile Uniunii (articolul 24 alineatul (1) NACE și 275 TFUE).

Ar trebui acordată atenție încă unei caracteristici a articolului 218 din TFUE, care stabilește procedura de încheiere a tratatelor internaționale. Clauzele 3, 6 și 8 ale acestui articol prevăd unele caracteristici ale procedurii la încheierea tratatelor care afectează politica externă și de securitate generală. În același timp, punctul 11 al art. 218, deși acordă Curții competența de a-și exprima opiniile cu privire la tratatele elaborate, nu face excepții pentru tratatele care afectează politica externă și de securitate generală. Având în vedere tendința Curții din ultimii ani de a-și extinde competența, utilizând unele ambiguități și ambiguități în tratatele constitutive, se poate aștepta ca Curtea să pretindă că are competența de

a transmite avize și asupra acestor tratate.

Una dintre caracteristicile principale ale Curții de Justiție a UE este aceea că interacționează cu autoritățile judiciare naționale și cu alte autorități ale statelor membre ale UE pe baza a două principii fundamentale formulate de Curtea însăși. Acestea sunt principiile supremației și acțiunii directe a dreptului UE în statele membre ale Uniunii. Mai mult, Curtea monitorizează respectarea legislației UE... Deci, în conformitate cu art. 171 din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în cazul încălcării obligațiilor asumate de un stat membru, Curtea poate obliga statul să se conformeze deciziei Curții. În plus, pe baza art. 172 din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, Consiliul poate conferi Curții competență nelimitată în ceea ce privește sancțiunile în cazul în care un stat membru nu își îndeplinește obligațiile care îi revin în temeiul unui anumit regulament.

Recomandările Curții de Justiție a UE indică doar interpretarea corectă a normelor europene. Cu toate acestea, instanțele naționale nu fac întotdeauna astfel de cereri. În plus, statele membre nu își îndeplinesc întotdeauna obligațiile care le revin în conformitate cu instrumentele constitutive cu bună credință, de exemplu, în afara timpului, atunci când este necesar, prin implementarea actelor de drept secundar (de exemplu, directive) în legislația națională.

Probleme în aplicarea legislației UE apar și în legătură cu lipsa de conștientizare a persoanelor juridice și a persoanelor cu privire la conținutul normelor juridice specifice.

Astfel, se poate observa că principiile legale care stau la baza activităților Curții de Justiție a UE reflectă natura Comunităților Europene și răspund nevoilor proceselor de integrare, asigurând legitimitatea și recunoașterea forței obligatorii a deciziilor Curții pe teritoriul statelor membre ale UE.

Deciziile Curții de Justiție a UE sunt puse în aplicare în moduri diferite. Cea mai comună este aplicarea deciziilor Curții de către instituțiile judiciare naționale ca precedente. În plus, aplicarea deciziilor Curții se realizează prin executarea directă a acestora.

Cu toate acestea, actele constitutive și actele de drept secundar nu consacră normele conform cărora o decizie pronunțată de Curtea de Justiție a UE este obligatorie atât pentru subiecții pentru care a fost emisă, cât și pentru alte subiecte ale dreptului UE. Mai mult, este dificil de găsit o decizie a Curții pronunțată pe baza unei decizii existente. Este incontestabil faptul că normele deciziilor Curții joacă un rol semnificativ în formarea dreptului UE, dar absența unei dispoziții care să asigure natura lor „precedentă” creează anumite dificultăți în punerea în practică.

Cu toate acestea, majoritatea autorilor sunt înclinați să creadă că deciziile Curții sunt încă de natură precedentă. Se pare că această poziție este cea mai „convenabilă” în raport cu deciziile Curții de Justiție a UE în lumina aplicării lor de către instanțele naționale. În acest caz, într-adevăr, deciziile Curții vor avea caracterul precedentelor instanțelor naționale.

Articolul 244 din Tratatul UE stabilește că deciziile instanței UE sunt executorii în temeiul art. 256, potrivit

căroră deciziile Curții trebuie executate prin analogie cu deciziile Consiliului UE și ale Comisiei UE. B plus olee, acest articol stabilește executarea deciziei, care ar trebui să fie reglementată de normele de procedură civilă ale statului pe teritoriul căruia are loc executarea.

De asemenea, este necesar să se noteze aspectele negative ale acestei prevederi: În primul rând, legislația procesuală civilă a statelor membre nu a atins un nivel suficient de ridicat de unificare, prin urmare, există condiții și termeni diferiți pentru executarea deciziei. În al doilea rând, nu există o procedură uniformă în cadrul sistemelor juridice naționale pentru executarea deciziilor Curții de Justiție a UE, consacrate în dreptul european. Articolul 256 din Tratatul UE prevede doar un ordin „general” de executare.

Astfel, se stabilește că decizia este supusă verificării autenticității sale de către autoritățile naționale competente, pe care guvernele statelor membre le desemnează în mod special în acest scop, după ce au notificat Comisia și Curtea de Justiție a UE. După verificarea validității deciziei, se dă un titlu executoriu.

În majoritatea cazurilor, respondentul este Comunitățile (sau oricare dintre instituțiile sale) sau un stat membru. Decizia este obligatorie și se dorește a fi pusă în aplicare. Problema executării se pune numai în acele cazuri rare în care inculpatul este o persoană privată și, în conformitate cu decizia, trebuie să compenseze prejudiciul sau când o persoană privată este reclamantul și acesta trebuie să ramburseze cheltuielile legale. În aceste cazuri, creditorul care a primit hotărârea trebuie să solicite instanței naționale să o execute în conformitate cu procedura adoptată în acel stat; în același timp, executarea ar trebui efectuată automat și instanța națională nu are dreptul să conteste hotărârea [16].

În plus, ar trebui să acordăm atenție și faptului că art. 256 din Tratatul UE stabilește o limită de aplicare. De exemplu, numai deciziile care impun obligații de plată pentru oricine altul decât statul sunt supuse executării.

Conform art. 171 din Tratatul UE, în cazul în care Curtea constată încălcări, statul împotriva căruia se pronunță hotărârea este obligat să ia măsurile necesare pentru punerea în aplicare a hotărârii. Astfel, este

responsabilitatea statului pârât să stabilească măsuri concrete pentru remedierea încălcării sau oprirea acesteia. Bineînțeles, statul împotriva căruia se ia decizia trebuie să ia măsurile adecvate. Poziția juridică a Curții este că scopul cererii de neîndeplinire a obligațiilor este dorința de a conduce la eliminarea efectivă a încălcării în ceea ce privește consecințele acesteia, atât în trecut, cât și în viitor.

Este evident că statul pentru care a fost luată decizia trebuie să se conformeze acesteia pe baza principiului îndeplinirii cu bună-credință a obligațiilor. Cu toate acestea, pentru a evita cazurile de neexecutare, există și sancțiuni. Deci, art. 228 din Tratatul UE prevede că, dacă statul nu ia măsurile necesare pentru executarea deciziei Curții de Justiție a UE în termenul stabilit de Comisia UE, Comisia poate solicita Curții de Justiție a UE cu un aviz motivat cu privire la neexecutarea deciziei. Comisia UE are dreptul de a stabili penalitățile și dobânzile plătibile de către un stat dat, pe care le stabilește în funcție de circumstanțe specifice. În cazul în care Curtea de Justiție a UE constată că statul nu a respectat decizia, poate obliga acest stat la plata unei sume forfetare sau a unei amenzi.

Rezumând cele de mai sus, în ciuda tuturor conflictelor existente în actualul statut juridic al Curții de Justiție a Uniunii Europene, acesta este principalul organism al UE și de aceea fondatorii integrării europene au fost conștienți de faptul că, fără a asigura un control judiciar independent (în persoana Curții UE) asupra implementării obligațiilor, în special într-un domeniu precum integrarea socio-economică, niciun alt organism politic (legislativ, executiv, care exercită controlul administrativ etc.) al UE nu va putea asigura soluționarea problemelor de integrare prin mijloace legale.

Și, în afară de aceasta, putem afirma cu încredere faptul că, pentru a-și îndeplini în mod adecvat misiunea de a asigura „respectarea legii în interpretarea și aplicarea tratatelor” [10], consacrat la articolul 19 din Tratatul de la Lisabona, Curtea de Justiție a UE are puteri largi și exercită controlul judiciar asupra o parte semnificativă a legislației Uniunii Europene.

Referințe bibliografice:

1. Cazul C-170/96 Airport Transit Visas. Commission v Council [1998] ECR I-2763
2. Cazul C-170/96 Airport Transit Visas. Commission v Council [1998] ECR I-2763.
3. Cazul C-176/03 Environmental Penalties. Commission v Council [2005] ECR I-7879.
4. Cazul C-177/95 Ebony Maritime SA and Loten Navigation Co Ltd v Prefetto della Provincia di Brindisi and others [1997] ECR I-1111.
5. Cazul C-440/05 Ship-Source Pollution. Commission v Council [2006] OJ C22/10.
6. Cazul C-84/95 Bosphorus Hava Yollari Turizm ve Ticaret AS v Ministry for Transport, Energy and Communications, Ireland and the Attorney General [1996] ECR I-3953.
7. Cazul C-91/05 Small Arms and Light Weapons Commission v Council [2005] OJ C115/10.
8. Cazul T-306/01 Ahmed Ali Yusuf and Al Barakaat International Foundation v Council and Commission [2005] ECR II-3533, para 152; Cazul T-315/01 Yassin Abdullah Kadi v Council and Commission [2005] ECR II-3649, parag. 116.
9. Council Decision 2005/930/EC of 21 December 2005 Implementing Article 2(3) of Regulation (EC) No 2580/2001 on specific restrictive measures directed against certain persons and entities with a view to combating terrorism and repealing Decision 2005/848/EC [2005] OJ L340/64.
10. Curtin D., Dekker I. The EU as a “Layered” International Organization: Institutional Unity in Disguise // Criag P., Burca G. de (eds). The Evolution of EU Law. 1999. P.123.

11. Eeckhout P. External Relations of the European Union: Legal and Constitutional Foundations. 2004. P. 12.
12. Hoffmeister F. The Contribution of EU Practice to International Law//Developments in EU External Relations Law. M.Cremona ed. 2008. P.86.
13. Holdgaard R. The European Community's Implied External Competence after the Open Skies Cases//European Foreign Affairs Review, 2003, v.8. P.366.
14. Mangiameli Stelio, The European Union and the Identity of Member States, Publicat în, L'Europe en Formation 2013/3 (n° 369), pp 151 -168, <https://www.cairn.info/revue-l-europe-en-formation-2013-3-page-151.htm#> (Vizitat 26.01.2021).
15. Tanghe Yole, The Borders of EU Competences with Regard to the International Regulation of Intellectual Property Rights: Constructing a Dam to Resist a River Bursting Its Banks, <https://utrechtjournal.org/articles/10.5334/ujjel.235/> (Vizitat 16.02.2021).
16. Бартенев С. А. Разграничение компетенции между Европейским союзом и государствами-членами. Автореф. канд. дисс. М., 2008. С.6.